

“मीठे बच्चे— तिमी डबल अहिंसक बन्नु छ, मनसा-वाचा-कर्मणा तिमीले कहिल्यै कसैलाई दुःख दिन सकदैनौ।”

प्रश्नः— कल्प-कल्प जुन बच्चाहरूले बाबासँग पूरा वर्सा लिएका छन्, उनीहरूको निशानी कस्तो हुन्छ?

उत्तरः— उनीहरू पतितहरूको संगत छोडेर बाबाबाट वर्सा लिनको लागि श्रीमतमा चलन थाल्छन्। बाबाको जुन पहिला आदेश छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन, यस आदेशमा पूरा-पूरा चल्छन्। कहिल्यै प्रश्न उठाउँदैनन्— आखिर दुनियाँ कसरी चल्छन्? उनीहरूको आपसमा कहिल्यै विकारी काम हुन सकदैन। उनीहरूले आफूलाई शिवबाबाको नाति-नातिना, ब्रह्माको बच्चाहरू भाइ-बहिनी मानेर चल्छन्।

गीतः— माता ओ माता...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले अब कसैको पनि महिमा गर्नु छैन। भक्तहरूले महिमा गर्छन्, यो गीत भक्ति मार्गमा मम्माको महिमामा गाइएको छ। तर बिचराहरूलाई यो थाहा छैन— मम्माले यस्तो के सेवा गरेकी थिइन्! यहाँ थिइन्, उनको महिमा गाउँछन्। तर वास्तवमा महिमा एकको नै गाइन्छ। उहाँ एक बसेर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ र यस्तो बनाउनु हुन्छ। तिमी पनि उहाँका बच्चाहरू हौ जसले विश्वको सेवा गर्छौ। महिमा यहाँको गर्छन्। चित्र पनि यहाँ नै छन्। पूजा पनि जगत अम्बाको यहाँ धेरै हुन्छ। बाहिर छैन। कहीं-कहीं शिवको चित्र छन् तर उनले यो बुझ्दैनन्। वास्तवमा महिमा हो शिवको। शिव बाबाले फेरि जगत अम्बा र जगतपितालाई महिमा योग्य बनाउनु हुन्छ। बाबाबाट नै सबैलाई श्रीमत मिल्छ। देलवाडा मन्दिरमा सबैको चित्र छैन। बच्चाहरू त धेरै छन्। तिमी सबै बच्चाहरूले राजयोग सिकिरहेका छौ। चित्र त थोरैको नै राखिन्छ।

तिमीलाई थाहा छ— बाबाले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। शिवबाबा यिनमा बस्नु भएको छ। कल्प पहिले पनि यसरी नै परमपिता परमात्माले हामीलाई राजयोग सिकाउनु भएको थियो। अहिले यथार्थ बुद्धिमा लाग्छ। जब अरूले सुन्छन्, कुनैले भन्छन् बिल्कुल ठीक कुरा हो, कुनैले भन्छन् हामी कसरी मानौं। उस्तै त सबै हुँदैनन्, जब कुनै नयाँ आउँछन् भने प्रश्न सोधिन्छ— गड फादरको नाम कहिल्यै सुन्नु भएको छ? कहिल्यै भगवान्को नाम सुन्न भएको छ? यस्तो कुनै मनुष्य छैन जसले भनोस्— मैले गड फादरलाई याद गर्दिनँ किनकि अहिले सबै दुःखी छन्। त्यसैले परमात्मालाई याद अवश्य गर्छन्। सत्ययुगमा कसैले यस्तो भन्दैन— पतित-पावन आउनुहोस्। दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्, सुखमा कसैले गर्दैन। दुःखमा स्मरण कसलाई गर्छन्? एकलाई। गर्न त स्मरण गर्छन् तर जान्दैनन्, केवल महिमा गर्छन्।

यहाँ त छ सारा धर्मको कुरा। गायन गरिन्छ— धर्ममा शक्ति छ। कुनचाहिँ धर्ममा यति माइट छ? सबै धर्ममा त यति शक्ति हुँदैन। बाबा आएर एक देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ। बाबालाई भनिन्छ सर्वशक्तिमान्। त्यस्तै जसले धर्म स्थापना गर्छन्, उनमा पनि माइट हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी

देवता धर्मको बनेका छौं, त्यसैले हामीमा कति शक्ति आउँछ! हामीले बाबा सँग राजाई लिन्छौं। हामीले कुनै हिंसा गर्दैनौं। सत्ययुगमा दुवै हिंसा हुँदैन। एक काम कटारीको हिंसा, दोस्रो कसैमाथि क्रोध गर्नु, कुनै नराम्रो शब्द भन्नु— यो पनि बाण चलाउनु हो। यसलाई हिंसा भनिन्छ। तिमीले कसैलाई दुःख दिन सक्दैनौ। बाबाले कति राम्रो सँग सिकाउनु हुन्छ। सबैलाई सुखी बनाउँ। मुख्य कुरा काम कटारी चलाउनु— यो हो सबैभन्दा ठूलो हिंसा। बन्दूक आदि चलाउनु, मार्नु— त्यो पनि हिंसा हो। कुनै पनि प्रकारले कसैलाई दुःख दिनु हिंसा हो। त्यसैले बाबाले भन्नु भएको छ— काम महाशत्रु हो। गायन पनि गरिन्छ— अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म। उनीहरूमा दुवै हिंसा थिएन। कहिल्यै पनि कसैलाई मनसा-वाचा-कर्मणा दुःख दिदैनथे। बाबा आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। कल्प पहिले गर्नु भएको थियो, अहिले फेरि गरिरहनु भएको छ। कसैलाई मार्नु, पिट्नु, रिसाउनु सबै सँग छुटाइदिन्छ। मुख्य कुरा हो पवित्रताको, त्यसैले रक्षा बन्धन गायन गरिएको छ। बहिनीले बसेर भाइहरूलाई राखी बाँध्छन्— काम कटारी चलाउनु छैन। तर मनुष्यले यो अर्थ बुझ्दैनन्। तिमीहरू हौ ब्रह्माका बच्चाहरू, शिवा नाति-नातिना। त्यसैले तिमीहरू भाइ-बहिनी भयौ। आपसमा कहिल्यै विकारी काम गर्न सक्दैनौ। यो हो पवित्र बन्ने युक्ति। बहिनी-भाइ कहिल्यै आपसमा विवाह गर्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— कल्प-कल्प जसले वर्सा लिएका छन् उनै श्रीमतमा चल्छन्। अधरकुमारी, कुमारी कन्याको मन्दिर पनि छन्। गृहस्थबाट निस्केर फेरि बाबाको बच्चा बनेका छौ, त्यसैले उनीहरूलाई अधर भनिन्छ। अवश्य पहिला यहाँ थिए, अहिले फेरि यथार्थमा छन्। यस्तो नसम्झ— हामी पवित्र बन्यौं भने सृष्टि कसरी चल्छ! अहिले यो त पतित दुनियाँ बनेको छ। अब चाहिन्छ पावन दुनियाँ। पतित दुनियाँ त चलि नै रहन्छ, बन्द हुँदैन। त्यसैले तिमीले पतितहरूको संगत छोड्नु पर्छ। बाबा आएर विकारी दुनियाँको रचना बन्द गराउनु हुन्छ। सत्ययुग देखि निर्विकारी दुनियाँ सुरु हुन्छ।

बाबा आएर बच्चाहरूलाई आदेश गर्नुहुन्छ, फेरि कसैले मानोस्, नमानोस्। श्रीमत भगवानुवाच। भगवानले बच्चाहरूलाई बसेर पढाउनुहुन्छ। के बनाउनु हुन्छ? अवश्य भगवान् भगवती बनाउनु हुन्छ। जो जस्तो छ, उसले त्यस्तै बनाउँछ। निराकार भगवान् बसेर निराकार आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ, यस शरीरद्वारा। यो हो बाबाको लोड् बूट। बाबालाई शरीर त चाहिन्छ नि। उहाँको शरीर रूपी जुत्ता पुरानो भएको छ। जब नयाँ थियो त्यतिबेला गोरो थियो, अहिले कालो भएको छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— तिमी यस समय श्याम छौ फेरि सुन्दर बन्छौ। यस समय हरेक श्याम बनेको छ। उसले ८४ जन्म लिनु पर्छ। कृष्ण पहिले सुन्दर थियो। बिस्तारै-बिस्तारै सुन्दरता कम हुँदै गयो। कृष्णको चित्र पनि छ, नर्कलाई लात मारिरहेको छ अनि हातमा स्वर्ग छ। भन्छन् म स्वर्गमा सुन्दर थिएँ र नर्कमा श्याम हुँ त्यसैले लात मार्छु। जति पनि सूर्यवंशी घरानाका छन्, ती सबै सुन्दर थिए। सारा डिनायस्टीले राज्य गर्थे। अहिले सबै काका बनेका छन्। त्यसैले श्याम सुन्दर नाम चल्दै आउँछ। श्री कृष्णको आत्मा नै पहिला जन्म लिन्छ। कृष्णको साथ सारा राजधानी पनि हुन्छ। सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन् फेरि गोरो बन्न। भन्दछन्— कालीदहमा सर्पले डस्यो। त्यो पनि अहिलेको कुरा हो, मायाले सबैलाई डसिरहन्छ। मायाले सबैलाई

कालो बनाइदिएको छ। बाबाले फेरि गोरो बनाउनु हुन्छ। स्वर्गमा यस्तो हुँदैन। वहाँ २१ जन्म सदा सुखी रहन्छन्। अकालमा मृत्यु कहिल्यै हुँदैन। अहिले दैवी राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बाबा आएर सबैलाई राज्य-भाग्य दिनुहुन्छ। अरू कुनै धर्म स्थापना गर्नेहरूले राज्य-भाग्य दिन सक्दैनन्। इब्राहम, बुद्ध आदिले राजाई स्थापना गर्दैनन्। उनले केवल धर्म स्थापना गर्छन् फेरि धर्मको वृद्धि हुन्छ। उनलाई वास्तवमा गुरु पनि भन्न सकिँदैन किनकि गुरु गर्छन् सद्गतिको लागि। उनीहरू त आउँछन् धर्म स्थापना गर्न, नकि सद्गति गर्न। उनको पछाडि उनको धर्मका आत्माहरू तल झर्छन्। गुरु पनि वास्तवमा कुनैलाई भन्न सकिँदैन। सबैको सद्गति गर्नेवाला एक शिवबाबा हुनुहुन्छ। उहाँको लागि यस्तो भनिदैन— उहाँले जन्म लिनुहुन्छ, यो गलत हुन्छ। उहाँले अवतार लिनुहुन्छ। जन्म लिनु अर्थात् गर्भमा आउनु। म गर्भबाट जन्म लिन्न। अवतार लिन्छु। तर कसरी आउँछु, यो कुनै बुझ्नेका छैनन्। म परमधामबाट आएर यस तनमा प्रवेश गर्छु। मलाई शरीर त चाहिन्छ नि। चाहिन्छ पनि ठूलो शरीर। सानो तनद्वारा त कुरा गर्न सकिँदैन। म अनुभवी रथ, धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म, वानप्रस्थ अवस्थामा आउँछु। गीतामा पनि छ— म यिनको जन्मलाई जान्दछु। यिनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनथे। अहिले त जान्दछन्। एक पटक बताइदिन्छु— पहिले यो देवता थियो, ८४ जन्म लिँदा-लिँदा अन्तिम जन्ममा छन्, तब मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु। यो हो कल्याणकारी जन्म। बाबा आएर यिनीद्वारा पढाउनुहुन्छ त्यसैले यी माता पनि गइन्। वास्तवमा यी हुन् माता तर सेवा पिताको रूपमा गर्छन् त्यसैले मम्मालाई निमित्त बनाइएको छ। तिमी बच्चाहरू पनि उनको साथमा निमित्त बन्छौ। सबैलाई स्वर्गवासी बन्ने बाटो बताउँछौ।

मनुष्य मर्दा भन्छन् स्वर्गवासी भयो। उनले पुरुषार्थ गर्दैनन्। हामी त स्वर्गवासी बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायण थिए, उनीहरूलाई स्वर्गको मालिक बनाउने वाला को हो? अवश्य थिएनन्, तब बनाउनुभयो। यसमा मेहनतको कुनै कुरा छैन। बाबाले केवल सल्लाह दिनुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर यस अन्तिम जन्ममा पवित्र बन। अब पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ। सत्ययुगमा रावणलाई जलाउँदैनन्। मनुष्यले भन्छन्— यो रसम अनादि चल्दै आएको हो तर कहिले देखि चल्थ्यो, जान्दैनन्। द्वापर देखि रावणलाई जलाउन सुरु गरेका हुन्। रावणको कुनै ठेगान छैन। शिवबाबाको ठेगाना हो परमधाम। रावणको धाम कहाँ हो? ऊ सबैमा प्रवेश गर्छ। कुनै एक ठेगाना छैन। जब रावण राज्य पूरा हुन्छ, सबै पावन बन्नेछौ फेरि रावणको नाम निशान पनि हुँदैन। राम र रावण दुई चीज छन्। रामले स्वर्ग स्थापना गर्नु हुन्छ, रावणले दुःखी बनाउँछ। म कुनै सर्वव्यापी छैन। रावण सर्वव्यापी छ फेरि म आएर यी भूतहरूलाई निकाल्छु। यी भूतले नै सबैलाई दुःख दिन्छन्। यी भूतहरूमाथि विजय प्राप्त गराएर स्वर्गको मालिक बनाउँछु। तिमी बच्चाहरू सबै स्वर्गवासी बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। उनीहरूले भन्छन् स्वर्गवासी भयो। फेरि सुन्छन् किन? वहाँ त वैभव नै वैभव हुन्छन्। मनुष्यहरूलाई स्वर्ग नै याद आउँछ। तर पुनर्जन्म फेरि पनि नर्कमा नै लिन्छन्। तिमी जब सत्ययुगमा हुन्छौ, पुनर्जन्म सत्ययुगमा नै मिल्छ। अब नर्क बदलिएर स्वर्ग आउँदै छ। दुःखको दुनियाँ बदलिएर सुखको दुनियाँ आउँदै छ। अहिले सर्वको सद्गति दाता आउनु भएको छ, सबैलाई सुखी गर्न लागि। अच्छा!

२०७४ चैत्र ३० शुक्रबार १३-०४-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) डबल अहिंसक बनेर मन वचन कर्मद्वारा कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन। पवित्रताको सच्चा राखी बाँध्नु छ।
- २) पतितहरूको संगत छोडेर एक बाबाको आदेशमा नै चलनु छ। स्वर्गको मालिक बन्नको लागि भूतहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ।

वरदानः— सम्मान माग्नुको सट्टा सदा उच्च स्थितिमा रहने सर्वको पूज्यनीय भव

कति बच्चाहरूले सोच्छन्— म त अगाडि बढिरहेको छु तर अरूले मलाई अघि बढेकोमा सम्मान दिदैनन्। तर सम्मान माग्नुको सट्टा स्वयंको सम्मान स्वयंले राख्यौ भने अरूले स्वतः सम्मान दिन्छन्। आफ्नो सम्मान राख्नु अर्थात् आफूलाई सदा महान् श्रेष्ठ आत्मा अनुभव गर्नु। जस्तै मूर्ति जब आसनमा हुन्छ, तब पूज्यनीय छ। त्यस्तै तिमी पनि सदा आफ्नो उच्च स्थितिमा स्थित रह्यौ भने पूज्यनीय बन्छौ। सबैले आफैं सम्मान दिन्छन्।

स्लोगनः— मायालाई तिरस्कार गर्नेवाला नै सबैको सत्कारी बन्छ।